

HƯỚNG VỀ HỘI ĐỒNG GIÁO HẠT 50 – 06/20-23/2025

ĐẢNG CHRIST, NỀN TẢNG HÂN HI

TUẦN 4 – 26/05-02/06/2025

Thi Thiên 126: ĐẢNG CHRIST – NỀN TẢNG PHỤC HỒI

Tuần lễ thứ tư trong chương trình Hướng Về Hội Đồng Giáo Hạt 50 đã đến, đồng nghĩa với việc chúng ta chỉ còn ba tuần nữa là được gặp nhau tại Hội Đồng lịch sử này. Quý vị chuẩn bị thế nào cho Hội Đồng năm nay? Có thể nhiều tín hữu đã lấy ngày nghỉ phép để tham dự Hội Đồng, các tín hữu từ các tiểu bang ngoài California đã mua vé máy bay, nhiều tín hữu có thể cũng điện thoại với những bạn bè để hẹn gặp nhau tại Hội Đồng, và cũng có người chuẩn bị cho mình vài bộ cánh mới và đẹp để tham dự Hội Đồng...

Tất cả những sự chuẩn bị trên có thể đem lòng chúng ta *đến gần Hội Đồng hơn* với cả sự nôn nao và hứng khởi, tuy nhiên, điều quan trọng hơn đó là chúng ta cần chuẩn bị tâm linh mình để có thể *đến gần Chúa hơn*. Xin Chúa cho mỗi chúng ta bắt lấy cơ hội của sự chuẩn bị cho Hội Đồng này để suy gẫm Lời Chúa, để hiểu rõ hơn về ý nghĩa của Năm Hân Hi, và nhận biết cách rõ ràng rằng Đảng Christ chính là trung tâm và nền tảng trong mọi khía cạnh của đời sống chúng ta.

Tuần lễ này chúng ta sẽ suy gẫm Thi Thiên 126, một Thi Thiên rất quen thuộc và được yêu mến bởi các con dân Chúa trải qua các thời đại. Thi Thiên 126 không chỉ là kinh nghiệm của những người Do Thái bị lưu đày tại Ba-by-lôn được trở về Đất Hứa sau 70 năm mòn mỏi chờ đợi (Giê-rê-mi 25:11-12; 29:10), nhưng Thi Thiên này cũng chính là hình ảnh rõ nét của hành trình thuộc linh mà mỗi Cơ Đốc nhân đều trải qua.

NIỀM VUI CỦA QUÁ KHỨ (câu 1-3). Ngay trong ba câu đầu tiên của Thi Thiên này, tác giả đã nhận ra ba lẽ thật quan trọng: thứ nhất, họ chỉ là những *“phu tù”*; thứ hai, họ không thể tự mình thoát ra khỏi tình trạng đen tối và sỉ nhục này; thứ ba, Đảng duy nhất có thể giải phóng họ khỏi tình cảnh *“phu tù”* này, Đảng duy nhất có thể biến giấc mơ của họ thành hiện thực chính là Đức Giê-hô-va.

Nhận thức này đã đem tác giả và cả dân Do Thái thời bấy giờ sống trong một kinh nghiệm vui mừng khôn tả. Họ đã rời khỏi quê hương thân yêu của họ vào năm 586 B.C, trong hành trình lưu đày đến Ba-by-lôn với những khuôn mặt rầu rĩ, những giọt nước mắt đau thương, và những cái đầu cúi xuống đầy hổ thẹn (Thi Thiên 137:1-5). Thế nhưng 70 năm sau, trong ơn lành và sự thành tín của Đức Giê-hô-va, Ngài đã dẫn những *“phu tù”* này trở về, khiến cho *“miệng chúng tôi đầy sự vui cười”* và *“lưỡi chúng tôi hát những bài mừng rỡ”* (câu 2). Đức Giê-hô-va là Đảng *“đã làm cho chúng tôi những việc lớn”* (câu 3), là Đảng làm *“đầu tôi sẽ được ngược cao hơn các kẻ thù nghịch vây quanh tôi”* (Thi Thiên 27:6), khiến các dân ngoại bang phải kinh ngạc mà nói rằng *“Đức Giê-hô-va đã làm cho họ những việc lớn”* (câu 2). Công tác giải cứu của Đức Giê-hô-va trên dân Do Thái chính là một lời chứng sống động về một Đảng quyền năng, tốt lành, và thành tín, Đảng có thể làm được những việc *“loài người không thể làm được”* (Mác 10:27).

Niềm vui của dân Do Thái đến từ kinh nghiệm giải cứu cùng với lời chứng của họ về quyền năng và sự thành tín của Đức Chúa Trời cũng phải là kinh nghiệm và việc nên làm của mỗi tín hữu và Hội Thánh ngày nay. Mỗi người trong chúng ta trước đây đều là những *“phu tù”* của quyền lực tối tăm, là những người *“vâng phục vua cầm quyền chốn không trung... trước kia sống theo tư dục xác thịt mình, làm trọn các sự ham mê của xác thịt và ý tưởng chúng ta, tự nhiên làm con của sự thanh nộ, cũng như mọi người khác”* (Ê-phê-sô 2:2-4), nhưng vì tình yêu thương và ân điển dư dật mà Đức Chúa Trời đã cứu chúng ta *“và Ngài làm cho chúng ta đồng sống lại và đồng ngồi trong các nơi trên trời trong Đức Chúa Giê-xu Christ”* (Ê-phê-sô 2:6). Hơn thế nữa, Ngài đã đem những người được cứu vào một tập hợp *“không có nhiều người không ngoan theo xác thịt, chẳng nhiều kẻ quyền thế, chẳng nhiều kẻ sang trọng”* (I Cô-rinh-tô 1:26), để trở thành Hội Thánh mà *“các cửa âm phủ chẳng thắng được hội đó”* (Ma-thi-ơ 16:18).

Đây là việc lớn mà *“Đức Giê-hô-va đã làm cho chúng ta”*. Đây là điều mà *“nhân đó chúng ta vui mừng”*. Đây là điều mà chúng ta phải rao truyền. Ha-lê-lu-gia! Ngợi Khen Chúa!

KHAO KHÁT TRONG HIỆN TẠI (câu 4). Sự phấn khích và vui mừng khi được giải phóng khỏi ách nô lệ và được trở về nhà không làm lu mờ những thực tế khó khăn trong hiện tại – vẫn còn đó những *“phu tù”* đang ở tại Ba-by-lôn, những kẻ thù địch với dân sự Chúa vẫn đang hiện diện tại chính quê nhà, và trước mắt là đồng hoang tàng cùng những cánh đồng bị bỏ hoang khô cằn. Đối diện với những thực tế khó khăn này, những người Do Thái được giải phóng đã cầu khẩn Đức Giê-hô-va để *“xin dẫn phu tù chúng tôi về, như các suối miền nam chảy nước lại”*.

“Xin dẫn phu tù chúng tôi về” có thể đề cập đến những người Do Thái vẫn còn đang ở tại Ba-by-lôn vì không phải tất cả người Do Thái lưu đày đã rời Ba-by-lôn. Trong khi nhiều người trở về dưới triều đại Vua Si-ru (Ê-xơ-ra 1-3), những người khác sau đó mới có thể trở về dưới triều đại Vua Đa-ri-út (Ê-xơ-ra 6) và A-t-xơ-xét-xe (Ê-xơ-ra 7-8). Tuy nhiên, cụm từ này còn có nghĩa là *“xin phục hồi sự thịnh vượng của chúng tôi”*, cụm từ tương tự được sử dụng khi Đức Chúa Trời ban lại cho Gióp gấp đôi những gì Ông đã mất trong cơn thử thách (Gióp 42:10). Dân sự phải trở về quê hương của họ là điều quan trọng nhưng điều quan trọng không kém là Đức Chúa Trời ban phước cho công việc của họ (127:1-2).

Dân sự của Chúa khao khát nhận được sự phục hồi trọn vẹn, không phải chỉ một phần, từ Đức Chúa Trời. Họ khao khát nhiều người hơn nữa được trở về Đất Hứa, và họ khao khát quốc gia được phục hồi từ đồng tro tàn để trở nên thịnh vượng *“như các suối miền nam chảy nước lại”*. *“Miền nam”* là Negeb, một từ ngữ không chỉ nói đến phương hướng, phía nam, hay địa lý, khu vực phía nam, nhưng cũng được sử dụng để nói đến sự khô cằn. Negeb cũng là tên được đặt cho vùng đất khô cằn phía nam Giu-đa về phía bán đảo Si-nai. Đó là một vùng sa mạc khô hạn và rất ít mưa. Tuy nhiên, vào những dịp hiếm hoi khi trong những tháng mùa đông khi mưa đổ xuống vùng cao nguyên phía Bắc, những dòng nước nhỏ tụ lại thành những dòng suối từ trên đồi đổ xuống, rồi ào ạt lấp đầy những dòng sông vốn khô cạn bằng dòng nước dồi dào, lấp lánh và sáng khoái. Những trận mưa như trút nước này có thể biến sa mạc xung quanh thành nơi có cỏ và hoa chỉ sau một đêm. Tương tự như vậy, dân sự của Đức Chúa Trời khát khao Ngài giải phóng một trận mưa lụt phước lành bất ngờ trên Y-sơ-ra-ên để phục hồi sự thịnh vượng của dân tộc họ. Dân Do Thái khao khát kinh nghiệm sự giải cứu lạ lùng như *“giấc chiêm bao”* một lần nữa được tái hiện trong hiện tại đầy khó khăn của họ.

Một lần nữa chúng ta nhận ra sự tương đồng giữa kinh nghiệm phục hồi của dân Y-sơ-ra-ên lúc bấy giờ với kinh nghiệm phục hồi của Đức Chúa Trời thi hành trên đời sống mỗi tín hữu và trên các Hội Thánh ngày nay. Mặc dù chúng ta đã nhận được món quà cứu rỗi vô giá từ Đức Chúa Trời, nhận được sự hiện diện của Đức Thánh Linh trong đời sống, nhận được sự tái sinh để sống với một bản chất mới (Rô-ma 6:4; II Cô-tinh-tô 5:17), và nhận được sự bảo đảm về sự cứu rỗi (Phi-líp 1:6), tuy nhiên chúng ta vẫn còn sống trong “*thân thể của tội lỗi*” (Rô-ma 6:6) và “*ở giữa dòng dãi hung ác ngang nghịch*” (Phi-líp 2:15). Mỗi một ngày trôi qua đều là một trận chiến thuộc linh gay gắt mà chúng ta phải đối diện với kẻ thù bên ngoài (Ê-phê-sô 6:10-13), và cả bên trong “*thân thể của tội lỗi*” của chúng ta (Rô-ma 7:21-24).

Và phải chăng điều mà chúng ta luôn khát khao và cầu xin Chúa đó là mỗi ngày biết Chúa hơn, gần Chúa hơn, và giống với Chúa hơn, đó là hành trình thuộc linh của chúng ta, của Hội Thánh, và của Giáo Hội luôn được tươi mới “*như các suối miền nam chảy nước lại*” (câu 4). Đừng chỉ sống với kinh nghiệm của quá khứ, đừng cố gắng tìm kiếm và nuôi dưỡng cảm xúc tôn giáo, nhưng hãy khao khát một đời sống đổi mới mỗi ngày, khao khát Chúa “*ban phước cho tôi, mở bờ cõi tôi rộng lớn*” (I Sử Ký 4:10) để qua mỗi chúng ta, qua Hội Thánh, qua Giáo Hội nhiều người biết đến Chúa Giê-xu, tin cậy và thờ phượng Ngài hơn.

NỖ LỰC CHO TƯƠNG LAI (câu 5-6). Và khao khát phải được bày tỏ bằng hành động – “*xác chẳng có hồn thì chết, đức tin không có việc làm cũng chết như vậy*” (Gia-cơ 2:26). Dân sự của Chúa nhận ra rằng họ cần phải nhờ ơn Chúa để nỗ lực trong việc phục hồi đất nước cho dù những gian khổ vây quanh và cả khi “*vừa đi vừa khóc đem giống ra rải*” (câu 6). Dân Do Thái thời bấy giờ đã có một cái nhìn rộng lớn hơn thực tại khó khăn trước mắt. Họ cầu nguyện xin Đức Giê-hô-va ban phước và phục hồi cho họ nhưng họ cũng nhận biết trách nhiệm của mình – họ biết rằng nếu không gieo thì cũng không gặt. Họ đang nỗ lực cho chính họ trong hiện tại và cả con cháu họ trong tương lai. Họ nỗ lực không phải vì họ tự tin vào khả năng của chính họ, họ nỗ lực vì biết Đức Chúa Trời của họ là Ai, họ biết Ngài là Đấng quyền năng, yêu thương, thành tín, và tốt lành.

Một số phước lành Đức Chúa Trời ban đến cho dân sự Ngài cách bất ngờ (câu 1-3), một số đến theo dòng thời gian (câu 4), và một số đến khi chúng ta kiên nhẫn gieo giống và roi lệ (câu 5-6), nhưng lời hứa của Ngài là chắc chắn “*thì đến kỳ, chúng ta sẽ gặt*” (Ga-la-ti 6:9).

Chúng ta đang gieo điều gì trong hiện tại? Hãy luôn nhớ rằng “*vì ai gieo giống chi, lại gặt giống ấy*” (Ga-la-ti 6:7). Trong văn hoá Cận Đông cổ, “*gieo*” cũng là hình ảnh của sự chết, và Chúa Giê-xu cũng đã nói rằng “*nếu hạt giống lúa mì kia, chẳng chết sau khi gieo xuống đất, thì cứ ở một mình; nhưng nếu chết đi, thì kết quả được nhiều*” (Giăng 12:24). Về ý nghĩa thuộc linh, nếu chúng ta không “*nhờ Thánh Linh, làm cho chết các việc của thân thể*” (Rô-ma 8:13) thì không thể kinh nghiệm một đời sống mới trọn vẹn. Phao-lô cũng nói với các tín hữu tại Phi-líp rằng phải nhờ quyền năng của Đức Chúa Trời thúc đẩy mà lấy lòng kính sợ để hoàn thành sự cứu rỗi mà Ngài đã ban cho họ qua chính sự chết và sống lại của Chúa Giê-xu (Phi-líp 2:12-13).

Gây dựng đời sống tin kính cá nhân chính là điều cần có để có thể gây dựng một Hội Thánh và một Giáo Hội lành mạnh. Chúng ta đã được chết và chôn trong sự hiệp nhất với Đấng Christ thì xin Chúa cho chúng ta tiếp tục cuộc đời mới cũng trong sự hiệp nhất với Ngài. Hãy suy nghĩ, hành động, nói năng như một con người mới trong Chúa, một người sống thuận phục Đức Thánh Linh và Lời Ngài. Hãy nỗ lực “*gieo*” ra Lời Chúa, những việc lành, một đời sống gương mẫu để

rồi có lúc “*sẽ gặt hái cách vui mừng*” (câu 5) mà “*mang bó lúa mình*” trở về cách vui mừng (câu 6), để rồi sẽ có nhiều người biết đến Chúa hơn, để rồi chúng ta có thể để lại một gia sản thuộc linh cho những thế hệ tiếp theo.

Hãy nhớ rằng sự khó nhọc và nước mắt trong hiện tại không được xem như thể nó sẽ kéo dài mãi mãi; nó không phải là điểm kết thúc, hoàn toàn không phải, mà chỉ là một phương tiện để đạt đến mục đích. Nước mắt là điều chúng ta gieo, nhưng sự vui mừng sẽ là điều chúng ta gặt. Nếu không có việc gieo trong nước mắt thì sẽ không có việc gặt trong niềm vui.

Đức Chúa Trời, Đấng làm cho dân Y-sơ-ra-ên những việc lớn khi phục hồi họ, cũng là Đức Chúa Trời của chúng ta ngày nay, Đấng đã ban Con Ngài để chịu chết cho chúng ta, và Đấng Christ ngày nay vẫn đang dõi theo cuộc đời chúng ta, Ngài là “*Đấng Chăn Chiên và Giám Mục của linh hồn mình*” (I Phi-e-rơ 2:25), là Đấng sẽ dẫn chúng ta vào sự vui mừng trong tiến trình nên thánh, và “*khi Đấng làm đầu các kẻ chăn chiên hiện ra, anh em sẽ được mãi mãi thiên vinh hiển, chẳng hề tàn héo*” (I Phi-e-rơ 5:4). Chúng ta sẽ nhận được sự vui mừng ngay trên đất này, và hơn thế nữa là sự vui mừng trọn vẹn khi được đồng trị với Ngài trong Vương Quốc Ngàn Năm Bình An. Đấng Christ chính là nền tảng phục hồi của chúng ta. Ha-lê-lu-gia! Ngợi khen Chúa!

CẦU NGUYỆN. Tuần này, chúng ta hãy dâng lời cảm tạ Chúa về sự cứu rỗi mà Ngài ban cho chúng ta. Hãy cảm tạ Chúa vì biết rằng sự cứu rỗi mà Ngài ban cho chúng ta là một việc mà chúng ta không thể tự mình đạt được, là một việc mà nếu không có Ngài thì chỉ có thể trong “*giấc chiêm bao mà thôi*”.

Hãy cầu nguyện xin ơn lành của Chúa đổ xuống tràn ngập trên cá nhân, gia đình, Hội Thánh, và Giáo Hội. Cầu nguyện để Chúa cho chúng ta có ơn của Ngài để rao báo Phúc Âm cho chính con cái chúng ta và cả cho những người chưa biết Chúa, để Chúa dùng chúng ta, Hội Thánh và Giáo Hội chúng ta mở rộng bờ cõi thuộc linh.

Hãy dành thì giờ đặc biệt để cầu nguyện cho giới trẻ trong Giáo Hội, cầu nguyện để chúng ta có thể nhìn thấy những thế hệ tiếp nối kính sợ Chúa, thờ phượng Chúa, và hầu việc Ngài.